



R O Z S U D O K

V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Milana Deáka a JUDr. Daniely Švecovej v právnej veci žalobcov 1/ **P. K.**, bývajúceho v K., 2/ **J. K.**, bývajúceho v K., 3/ **M. S.**, bývajúcej v K., všetkých zastúpených JUDr. J. M., advokátom v K., proti žalovaným 1/ **R. T.**, bývajúcej v K., 2/ **H. P.**, bývajúcej v K., 3/ **I. M.**, bývajúcej v K., 4/ **J. M.**, bývajúcemu v K., žalovaných 3/ a 4/ zastúpených JUDr. I. R., advokátkou v K., o **určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 15C 783/95, o dovolaní žalovaných 3/ a 4/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. septembra 2008 sp. zn. 1 Co 66/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaných 3/ a 4/ **z a m i e t a**.

Žalobcom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou podanou na súd 8. júna 1995 sa pôvodná žalobkyňa K. H., rod. K., nar. X.X. domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou parcely KN č. X.X. k. ú. Š. o výmere 939 m²

vytvorenej z mpč. parc. 337/15, ako je zameraná geometrickým plánom č. 10822241-172-92 zo 14. marca 1995. Táto právna predchodkyňa terajších žalobcov1/ až 3/ odôvodnila žalobu tým, že na základe zámennej zmluvy z 30. apríla 1954 došlo k rozdeleniu spoluvlastníctva reálnou deľbou, ktorou nadobudla z parc. mpč. 337/15 – roľa o výmere 3755 m² k.ú. Š. uvedenú reálnu časť, pričom svoje vlastníctvo k tejto novovytvorenej parcele č. X.X. vyvodzovala nielen z reálnej deľby, ale aj z vydržania vlastníctva. Pôvodná žalobkyňa K. H., rod. K. zomrela 14. septembra 2002 a jej dedičmi sú žalobcovia 1/ až 3/. Súd prvého stupňa však po smrti pôvodnej žalobkyne konal len so žalobcom 1/, ktorý spresnil výmeru predmetného pozemku - novovytvorenej parcely č. X.X. na 938,75 m² a zároveň žiadal určiť, že je výlučným vlastníkom tohto pozemku, uvedúc identifikáciu novovytvorenej parcely č. X.X. ako orná pôda o výmere 938,75 m² v kat. úz. Š. s tým, že parcela bola vytvorená z pôvodnej mpč. 337/15 roľa pri D. o výmere 3755 m² geometrickým plánom č. 29/2000 vyhotoveným 25. apríla 2000 G. a 3. mája 2000 úradne overeným pod č. 107/2000.

Okresný súd Košice II (súd prvého stupňa) rozsudkom z 30. novembra 2006, č. k. 15 C 783/1995 - 260 určil, že žalobca P. K. je výlučným vlastníkom pozemku, ktorý zodpovedá novovytvorenej parc. č. X.X., orná pôda o výmere 938,75 m² kat. úz. Š., ktorá parcela bola vytvorená z pôvodnej parcely mpč. 337/15 – roľa pri D. o výmere 3755 m² geometrickým plánom č. 29/2000 vyhotoveným G. 25. apríla 2000 a úradne overeným 3. mája 2000 pod č. 107/2000, ktorý sa stáva súčasťou rozsudku; v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že podľa dohody z 30. apríla 1954 došlo k rozdeleniu nehnuteľnosti - pôvodnej parcely mpč. 337/15 – roľa pri D. o výmere 3755 m² medzi spoluvlastníkmi na samostatné časti, ktoré v takom rozdelenom stave sa potom užívali, ako to tvrdila pôvodná žalobkyňa, že reálnym rozdelením nehnuteľnosti došlo k zrušeniu spoluvlastníctva, keď túto dohodu o deľbe nehnuteľnosti treba považovať za dohodu nielen čo do držby, ale aj čo vlastníckeho práva. Uzavrel, že žalobca P. K. potom nadobudol vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti na základe dedenia po svojej právnej predchodkyňi (pôvodnej žalobkyňi).

Na základe odvolania žalovaných 3/ a 4/ rozhodoval o veci Krajský súd v Košiciach (odvolací súd). V podanom odvolaní žalovaní 3/ a 4/ okrem iného poukázali aj na to, že pôvodná žalobkyňa K. H. zomrela a že súd prvého stupňa v predmetnej veci nevydal žiadne rozhodnutie (uznesenie) o tom, že by pripustil vstup do konania žalobcu P. K., aj keď s ním v konaní po smrti žalobkyne K. H. konal. Ďalej upozornili, že tento žalobca po poručiteľke

(pôvodnej žalobkyni) nadobudol spoluvlastnícky podiel $\frac{1}{4}$ k parcele č.337/15 vedenej na LV č. X. kat. úz. Š. – orná pôda vo výmere 2280 m², nie však reálne vyčlenenú časť tejto parcely, že tento spoluvlastnícky podiel sa nezhoduje s predmetom daného sporu, ktorým je parcela o výmere 938,75 m², ktorá vznikla z pôvodnej pozemnoknižnej parcely č. 337/15. Odvolatelia zdôraznili, že žalobca P. K. svoje postavenie v konaní odvodzuje od nadobudnutia vlastníckeho práva jeho právnou predchodkyňou K. H. a že preto - podľa ustálenej judikatúry - účastníkmi predmetného konania mali byť aj (ďalší) dedičia po nebohej pôvodnej žalobkyni.

Odvolací súd pripustil zmenu žaloby na určenie, že novovytvorená parcela č. X.X. – orná pôda o výmere 938,75 m² kat. úz. Š., ktorá bola vytvorená z pôvodnej pozemno-knižnej parcely č. 337/15 – roľa pri D. o výmere 3755 m² geometrickým plánom č. 2/2000 vyhotoveným G. 25. apríla 2000 a úradne overeným 3. mája 2000 pod č. 107/2000, ktorý sa stáva súčasťou rozsudku, patrí do dedičstva po neb. K. H. rod. K. nar. X.X. a zomrelej 14. septembra 2002; zároveň konal i so žalobcami 2/ a 3/ ako ďalšími dedičmi po pôvodnej žalobkyni K. H.. V nadväznosti na túto zmenu žaloby zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo vyhovujúcom výroku tak, že určil, že novovytvorená parcela č. X.X. – orná pôda vo výmere 938,75 m², kat. úz. Š., vytvorená z pôvodnej pozemnoknižnej parcely č. 337/15 – roľa pri D. o výmere 3755 m² geometrickým plánom č. 2/2000 vyhotoveným 25. apríla 2000 G. a overeným 3. mája 2000, ktorý sa stáva súčasťou rozsudku, patrí do dedičstva po nebohej K. H., rod. K., nar. 3. 8. 1990 a zomrelej 14. 9. 2002.; účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Odvolací súd, ktorý konal so všetkými dedičmi po nebohej pôvodnej žalobkyni, t. j. aj so žalobcami 2/ a 3/, majúci názor, že tak môže činiť bez toho, aby bolo potrebné rozhodovať o pripustení ich vstupu do konania, považoval po uvedenej zmene žaloby dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa - ním zistený skutkový stav za dostatočný základ aj pre vyhovie zmenenej žalobe. Mal v zhode so súdom prvého stupňa za preukázané, že novovytvorená parcela č. 1305 - orná pôda o výmere 938,75 m² v kat. úz. Š. bola vytvorená z pôvodnej parcely mpč. 337/15 - roľa pri D. o výmere 3755 m² a to uvedeným geometrickým plánom z 25. apríla 2000. Rovnako ako súd prvého stupňa ustálil, že medzi spoluvlastníkmi tejto pôvodnej parcely došlo k spomenutej už dohode o reálnej deľbe a to tak, že tá časť, ktorá zodpovedá novovytvorenej parcele č. X.X., bola v ďalšom období užívaná pôvodnou žalobkyňou K. H. Podľa jeho názoru pôvodná žalobkyňa, ktorá predmetnú parcelu

na základe tejto deľby získala a užívala ako svoje výlučné vlastníctvo, stala sa jej vlastníčkou titulom vydržania.

Rozsudok odvolacieho súdu napadli dovolaním žalovaní 3/ a 4/. Prípustnosť dovolania odôvodnili ustanovením § 237 písm. f/ a § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/, b/, a c/ O.s.p. Navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a žalobu zamietol. Uviedli, že postupom odvolacieho súdu došlo nepriamo k poučeniu právneho zástupcu žalobcu a následnej zmene žaloby. Za takéto poučenie považovali otázku predsedu senátu, ktorú na odvolacom pojednávaní 12. júna 2008 položil právnenému zástupcovi žalobcu a to ohľadne okruhu vecne legitimovaných osôb v konaní, ktorá skutočnosť (námietka) bola jedným z dôvodov odvolania. Ďalej žalovaní 3/ a 4/, ktorí boli názoru, že v tejto veci nemožno aplikovať ustanovenie § 107 O.s.p., vytýkali odvolaciemu súdu, že nerozhodol o návrhu na vstup ďalších účastníkov na strane žalobcu do konania, keď zároveň namietali, že takýto procesný návrh so zreteľom na § 216 ods. 1 O.s.p. v štádiu odvolacieho konania možný nie je. Tvrdili, že v odvolacom konaní nemohlo sa už postupovať s právnymi nástupcami po K. H., keďže súd prvého stupňa rozhodol o určení vlastníckeho práva žalobcu P. K. k nehnuteľnostiam a to po pripustení zmeny návrhu uznesením, ktorým je súd viazaný.

Žalobcovia vo vyjadrení k dovolaniu žalovaných 3/ a 4/ navrhli dovolanie zamietnuť.

Žalované 1/ a 2/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorí sú zastúpení advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenie dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami

uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta o.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Žalovaní 3/ a 4/ v dovolaní nenamietali, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na obsah dovolania dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolatelia prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. založili predovšetkým na tvrdení, že odvolací súd neprípustne nepriamo poučil žalobcu na pojednávaní 12. júna 2008. Z obsahu zápisnice o tomto odvolacom pojednávaní vyplýva, že predseda senátu položil právnemu zástupcovi žalobcu otázku ohľadne okruhu vecne legitimovaných osôb v danom konaní, ktorá skutočnosť (námietka) bola jedným z dôvodov odvolania žalovaných 3/ a 4/. V okolnosti, že predseda senátu požiada účastníka, resp. jeho zástupcu o reakciu – vyjadrenie či stanovisko k predloženým argumentom, námietkam, návrhom a pod. druhej strany sporu, nemožno vidieť nič neobvyklé; takýto dopyt nemožno ani považovať za poučovanie zo strany súdu; ide o celkom bežný súdny postup nijako

neodporujúci procesnej úprave (zákonodarca v ostatnom čase zmenami v Občianskom súdnom poriadku dokonca oveľa podstatnejšie rozširuje „komunikáciu“ súdu smerom k účastníkom, porovnaj napr. tretiu vetu § 100 ods. 1 O.s.p.). Navyše opísaným postupom predsedu senátu odvolacieho súdu nedošlo k nijakému odňatiu možnosti žalovaných 3/ a 4/ pred súdom konať.

Za odňatie možnosti žalovaným 3/ a 4/ konať pred súdom nemožno považovať ani to, že odvolací súd konal i so žalobcami 2/ a 3/, ktorí spolu so žalobcom 1/ po smrti pôvodnej žalobkyne ako jej právni nástupcovia (dedičia) stali sa tiež jej procesnými nástupcami a to v postavení nerozlučných spoločníkov (§ 91 ods. 2 O.s.p.), keď predmetom sporu bolo určenie vlastníctva pôvodnej žalobkyne K. H. k uvedenej novovytvorenej parcele č. X.X. a o tomto predmete sporu v rámci dedičského konania rozhodnuté nebolo (ako na to správne v odvolaní poukázali žalovaní 3/ a 4/).

Podľa § 91 ods. 1 O.s.p. ak je navrhovateľov alebo odporcov v jednej veci niekoľko, koná každý z nich sám za seba.

Ak však ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane, platia úkony jedného z nich i pre ostatných. Na zmenu návrhu, na jeho späťvzatie, na uznanie alebo vzdanie sa nároku a na uzavretie zmiery je však potrebný súhlas všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane (§ 91 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 107 ods. 1 O.s.p. ak účastník stratí spôsobilosť byť účastníkom konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd posúdi podľa povahy veci, či má konanie zastaviť alebo prerušiť alebo či môže v ňom pokračovať.

Konanie súd preruší najmä vtedy, ak ide o majetkovú vec a navrhovateľ alebo odporca zomrel; v konaní pokračuje s dedičmi účastníka, prípadne s tými, ktorí podľa výsledku dedičského konania prevzali právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve, ak povaha veci nepripúšťa, aby sa v konaní pokračovalo skôr (§ 107 ods. 3 O.s.p.).

Postup odvolacieho súdu, ktorý konal so všetkými tromi právnymi nástupcami pôvodnej žalobkyne, bol v súlade s § 91 ods. 2, § 107 ods. 1, 3 O.s.p. (v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.). Procesné pochybenie súdu prvého stupňa, ktorý podľa týchto ustanovení nepostupoval, hoci mal, tomu správne postupu v rámci odvolacieho konania, ktoré s konaním pred súdom prvého stupňa tvorí jeden celok – základné konanie (v češtine „řízení nalézací“), nijako nemohlo brániť. Dovolatelia preto nedôvodne vytýkali odvolaciemu súdu aj to, že mal postupovať podľa § 92 ods. 1 O.s.p. V danej veci však nešlo o pristúpenie (vstup) ďalšieho účastníka do konania podľa § 92 ods. 1 O.s.p., ale o prípad procesného nástupníctva na základe univerzálnej sukcesie žalobcov 1/ až 3/ ako dedičov po pôvodnej žalobkyni počas prebiehajúceho súdneho konania /sporu/. K tejto skutočnosti je súd povinný prihliadať v každom štádiu konania (ex offio); ak preto pochybil súd prvého stupňa a danú skutočnosť nezohľadnil, nič nebránilo odvolaciemu súdu uvedený procesný nedostatok napraviť tým, že začal konať so všetkými žalobcami (právnymi nástupcami pôvodnej žalobkyne) majúcimi postavenie nerozlučných spoločníkov (§ 91 ods. 2 O.s.p.).

Aj v priebehu odvolacieho konania je zmena žaloby prípustná (porovnaj napr. Zborník IV. býv. Najvyššieho súdu, Praha 1986, str. 765). Odvolací súd tým, že pripustil zmenu žalobného návrhu (§ 95 O.s.p.), považujúc výsledky doterajšieho konania za dostatočný podklad pre konanie o zmenenom návrhu, neodňal žalovaným 3/ a 4/ možnosť pred súdom konať.

Dovolacím súdom nebola v konaní zistená ani existencia tzv. inej vady (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), hoci dovolatelia vo svojom dovolaní namietali, že v konaní k uvedenej vade došlo. Inou vadou konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. je vada konania, ktorá je rovnako ako vady uvedené v § 237 O.s.p. spôsobená porušením procesných noriem upravujúcich občianske súdne konanie, ktorá ale na rozdiel od nich nezakladá tzv. zmätočnosť rozhodnutia.

Dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. vyžaduje kumulatívne splnenie (existenciu) dvoch predpokladov:

- *konkrétne* procesnú vadu a
- nesprávne rozhodnutie vo veci (ako následok takejto procesnej vady).

Iba samotná existencia určitej procesnej vady (keď nejde o vadu podľa § 237 O.s.p.), ktorá za následok nemá nesprávne rozhodnutie vo veci, tento dovolací dôvod založiť nemôže.

Chyba v písaní (tzv. preklep), ku ktorej došlo vo výroku napadnutého rozsudku pri uvedení roku narodenia pôvodnej žalobkyne, predstavuje len zrejmu nesprávnosť, na nápravu ktorej slúži opravné uznesenie (§ 164, § 211 ods. 2 O.s.p.).

Dovolatelia v dovolaní poukázali na prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 238 ods. 1 O.s.p. Odvolací súd vecne zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a nahradil ho svojim iným rozhodnutím vo veci samej. Táto skutočnosť však bez ďalšieho neznamená, že mimoriadny opravný prostriedok je aj dôvodne podaný.

V dovolaní žalovaní 3/ a 4/ namietali aj to, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolatelia - zastúpení právne kvalifikovaným zástupcom (advokátkou) - síce formálne namietli existenciu tohto dovolacieho dôvodu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), obsahovo ale ničím nevysvetlili, o aký omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav má ísť – v čom spočíva, resp. ktorý právny predpis nepoužil odvolací súd správne alebo ktorý nesprávne interpretoval alebo ktoré nesprávne závery vyvodil zo správnych skutkových záverov.

Pre zákonu zodpovedajúce uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu nie je postačujúce, aby dovolateľ v dovolaní len označil uvedený dovolací dôvod (napríklad tým, že poukáže na jeho zákonné označenie - ustanovenie zákona alebo odcituje jeho text). Ustanoveniu § 241 ods. 1 O.s.p. zodpovedá a ním uloženaj osobitnej náležitosti dovolania vyhovuje len také dovolanie, v ktorom sa uvádza, z konkrétne ktorých dôvodov sa napáda rozhodnutie odvolacieho súdu. Predpokladom toho je, že dovolateľ popíše (špecifikuje) okolnosti, z ktorých usudzuje, že tento dovolací dôvod je daný, že teda aj dostatočne konkrétne uvedie,

v čom vlastne vidí nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu (chybné právne posúdenie). Ak dovolateľ podáva dovolanie z dôvodu uvedeného v § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., nestačí preto len poukázanie na paragrafové označenie (alebo odcitovanie textu) tohto zákonného ustanovenia; nevyhnutnou náležitosťou dovolania je v takomto prípade samotné vlastné vymedzenie, t. j. uvedenie, ktorý právny záver a z akých dôvodov nepovažuje dovolateľ za správny. Pokiaľ v dovolaní chýba táto (osobitná) náležitosť, nie je (vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu uplatneným dovolacím dôvodom) vymedzený obsah prieskumnej činnosti odvolacieho súdu a rozhodnutie odvolacieho súdu napadnuté dovolaním nie je možné preskúmať z hľadiska opodstatnenosti takto „uplatneného“ dovolacieho dôvodu. Žalovaní 3/ a 4/ tým, že v dovolaní neopísali okolnosti, z ktorých nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom vyvodzujú, znemožnili dovolaciemu súdu preskúmať správnosť rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska právneho posúdenia veci, na ktorom jeho rozhodnutie spočíva. Dovolací súd je totiž pri preskúmaní právoplatného rozhodnutia odvolacieho súdu viazaný rozsahom dovolacieho návrhu a uplatneným dovolacím dôvodom. Viazanosť odvolacieho súdu dôvodom uvedeným v dovolaní sa prejavuje nielen vo viazanosti dôvodom zodpovedajúcemu niektorému v zákone vymedzenému dovolaciemu dôvodu, ale predovšetkým vo viazanosti tým, ako bol tento dovolací dôvod v dovolaní opísaný, t.j. aké bolo uvedenie okolností, z ktorých dovolateľ usudzuje, že uvedený dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci - § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je daný. K uplatneniu tohto dovolacieho dôvodu preto nepostačuje, ak dovolateľ v dovolaní tento dôvod označí len ustanovením zákona alebo ak uvedie len jeho zákonnú skutkovú podstatu (abstraktný údaj); dovolateľ musí konkretizovať okolnosti, z ktorých vyvodzuje, že tento dovolací dôvod je daný. Ak táto konkretizácia uplatneného dovolacieho dôvodu v dovolaní absentuje, dovolací súd v rámci svojej prieskumnej činnosti nemá poskytnutú možnosť (zadanie) preskúmať rozhodnutie odvolacieho súdu z hľadiska správnosti jeho právneho posúdenia (porovnaj k tomu napr. R 38/2008, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 61/2006 z 26. apríla 2007, ktorý bol uverejnený aj v časopise Zo súdnej praxe pod č. 36/2007).

Z doterajších zistení teda vyplynulo, že dovolateľmi riadne uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nie je daný a dovolací súd nezistil v konaní ani vady v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. a ani tzv. iné vady konania (t. j. dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p.) a že ďalší dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci) dovolatelia neuplatnili spôsobom zodpovedajúcim § 241 ods. 1 a 2 písm. c/ O.s.p.,

preto dovolací súd nemohol preskúmať dovolaním napadnuté rozhodnutie z hľadiska správnosti právneho posúdenia veci, na ktorom toto rozhodnutie spočíva. Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov podané dovolanie žalovaných 3/ a 4/ ako neopodstatnené zamietol podľa § 243b ods. 1 O.s.p.

V dovolacom konaní úspešným žalobcom (§ 243b ods. 5, § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O.s.p.) dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo si náhradu neuplatnili (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. júna 2010

JUDr. Jana Bajánková v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Hrčková Marta